

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: J. F. S. M., proti žalované Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3, proti rozhodnutí ze dne 30. 8. 2010, č. j. CPR-961/ČJ-2010-9CPR-V243,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 9. 12. 2009 udělila Policie České republiky, Oblastní ředitelství Služby cizinecké policie Praha, Inspektorát cizinecké policie Praha, skupina kontroly pobytu, žalobci správní vyhoštění, neboť žalobce podle ní opakovaně úmyslně porušoval právní předpisy, resp. mařil výkon soudních nebo správních rozhodnutí [§ 119 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky – dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“] a dále pobýval na území bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu [§ 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb.]. Dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území, stanovila Policie na jeden rok. V odůvodnění Policie uvedla, že žalobce pobýval na území i po vypršení svého víza, a to od 27. 8. 2008 až do zahájení správního řízení dne 14. 7. 2009. Řízení bylo zastaveno dne 21. 9. 2009 a žalobci byl udělen výjezdní příkaz s dobou platnosti do 21. 10. 2009; žalobce však neodcestoval a od 22. 10. 2009 do 2. 12. 2009 opět pobýval na území nelegálně.

Žalovaná k žalobcovu odvolání změnila rozhodnutí vydané v I. stupni svým rozhodnutím ze dne 30. 8. 2010; ve výroku ponechala pouze kvalifikaci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb. (neoprávněný pobyt na území). I žalovaná hodnotila žalobcův pobyt na území jako neoprávněný a nesouhlasila s námitkou, podle níž byl žalobce oprávněn legálně pobývat na území po dobu až devadesáti dnů po ukončení platnosti výjezdního příkazu v rámci bezvízového styku mezi ČR a Kostarikou [viz článek 5 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 – tzv. Schengenského hraničního kodexu].

V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobce namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí vydaného v prvním stupni: ve výroku totiž chybí informace o tom, jak se správní orgán vyrovnal s jeho námitkami (zachycenými v protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 2. 12. 2009). Toto rozhodnutí vykazuje i jiné formální vady – žalobce je zde na mnoha místech označován jako „cizinka“. Dále je žalobce přesvědčen, že po skončení platnosti výjezdního příkazu pobýval na území ČR legálně – v rámci bezvízového styku mezi ČR a Kostarikou je oprávněn zde pobývat po dobu až devadesáti dnů od ukončení platnosti výjezdního příkazu. Ve vycestování navíc žalobci bránily objektivní překážky v podobě prezenčního studia na dvou vysokých školách; pokud by vycestoval, bylo by toto jeho grantové studium (pro něž byl vybrán vzhledem ke svým vynikajícím studijním výsledkům) ukončeno. Žalobce učinil jediný možný krok k legalizaci svého pobytu, a to podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem studia. Žalobce dále obsáhle citoval z judikatury k výkladu pojmu „veřejný pořádek“. Žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

Žaloba není důvodná.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu se „v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí“.

Je pravda, že správní orgán prvního stupně reagoval na žalobcovy námitky velmi stroze: uvedl pouze, že prezenční studium na ČVUT v Praze neopravňuje žalobce k pobytu na území ČR bez platného víza a k opakovanému porušování právních předpisů ČR. K námitce týkající se možnosti kostarických občanů pobývat na území ČR po dobu devadesáti dnů od ukončení platnosti výjezdního příkazu se správní orgán prvního stupně nevyjádřil vůbec. Správní soud nicméně posuzuje rozhodnutí vydaná v prvním a ve druhém stupni správního řízení jako jeden celek: nevádí tedy, že správní orgán prvního stupně pochybil, pokud to odvolací orgán napraví. To se stalo i v této věci. Žalobce ve svém odvolání nijak neupřesnil, z čeho vyvozuje své oprávnění pobývat na území ČR bez víza i po vypršení platnosti výjezdního příkazu; žalovaná však v rozhodnutí o odvolání vyložila ustanovení Schengenského hraničního kodexu, která se týkají státních příslušníků třetích zemí osvobozených od vízové povinnosti a překračování vnějších hranic schengenského prostoru.

Podle článku 5 odst. 1 písm. b) Schengenského hraničního kodexu *Pro pobyty, jejichž délka nepřekročí za období šesti měsíců dobu delší než tři měsíce, platí pro vstup státních příslušníků třetích zemí tyto podmínky: mají platné vízum, pokud je požadováno na základě nařízení Rady (ES) č. 539/2001 ze dne 15. března 2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni, ledaže jsou držiteli platného povolení k pobytu.* Do zmíněného seznamu třetích zemí, obsaženého v nařízení Rady (ES) č. 539/2001, patří i Kostarika. Z tohoto ustanovení však neplyne žalobci právo pobývat na území ČR i po skončení platnosti výjezdního příkazu. Podobnou úpravu

obsahuje i dohoda mezi vládou České republiky a vládou Kostarické republiky o zrušení vízové povinnosti, publikovaná sdělením Ministerstva zahraničních věcí pod č. 126/2000 Sb. m. s.; ta stanoví ve svém článku 1, že *občané České republiky a Kostarické republiky, držitelé platných cestovních dokladů uvedených v příloze této dohody, mohou vstupovat na území státu druhé smluvní strany a pobývat na něm bez víza po dobu nepřesahující devadesát dnů*. Obě tyto úpravy však mají na mysli krátkodobý pobyt po překročení státních hranic ČR, resp. vnějších hranic schengenského prostoru, v situaci, kdy cizinec dosud na území nepobýval, natož aby porušoval pobytové předpisy daného státu. Žalobce se nacházel v situaci odlišné.

Na území pobýval na základě víza s platností od 11. 9. 2007 do 26. 8. 2008. Pak téměř rok pobýval na území bez víza, tj. nelegálně; dne 14. 7. 2009 s ním proto bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění. Řízení bylo dne 21. 9. 2009 zastaveno a žalobci byl udělen výjezdní příkaz s dobou platnosti do 21. 10. 2009; žalobce však z území nevystoupal a dne 2. 12. 2009 byl zajištěn a opět s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Žalobce poukazuje na to, že dne 7. 10. 2009 požádal o povolení k dlouhodobému pobytu; to však nestačí k tomu, aby se jeho pobyt i po uplynutí doby platnosti výjezdního příkazu stal legálním. Jedinou možností, jak se vyhnout dalšímu řízení ve věci správního vyhoštění, bylo opustit území před skončením platnosti výjezdního příkazu. Výjezdní příkaz podle § 50 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování z území; zákon nepředpokládá, že by žalobce mohl zvrátit účinky výjezdního příkazu podáváním dalších žádostí o povolení k pobytu. Stejně tak není pravda, že by žalobci svědčilo právo pobývat na území ještě dalších devadesát dnů po skončení platnosti výjezdního příkazu. Toto právo mají státní občané Kostariky, kteří přicházejí na území zvenčí a nemají za sebou neoprávněný pobyt na území. Je absurdní tvrdit, že cizinec, který na území pobýval dlouhodobě na vízum a poté pozbyl oprávnění k pobytu, má „k dobru“ ještě dalších devadesát dnů; už vůbec to pak nemůže platit o cizinci, kterému byl udělen výjezdní příkaz.

To, že je žalobce v rozhodnutí prvního stupně označován za cizinku, je chybou v psaní, která nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Nelze souhlasit se žalobcem v tom, že nemohl vycestovat kvůli „objektivní překážce“, kterou bylo studium na dvou vysokých školách. Tato překážka je ryze subjektivní, a jde tedy spíše o to, že žalobce vycestovat nechtěl. Je jasné, že vycestování by pro žalobce bylo komplikací; je to ale jen důsledek toho, že žalobce v minulosti nedbal svých povinností, včas si neprodloužil povolení k pobytu a pobýval na území nelegálně. Konečně ta pasáž žaloby, v níž se žalobce zabývá pojmem veřejného pořádku, je pro věc irelevantní, protože správní orgány tento pojem ve svých rozhodnutích nevykládaly.

Žalobce se svými námitkami neuspěl; soud proto žalobu zamítl [§ 78 odst. 7 soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“)].

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (ty mu ostatně nevznikly, neboť od placení soudních poplatků byl osvobozen); žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. srpna 2013

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková